

Geologi?

Kun kaksi vuotta sitten ryhdyin tämän julkaisun päätoimittajaksi, olin palaa-
massa pitkän tauon jälkeen tutkimus-
hommiin. Tauko koulutusta vastaavista töistä
oli etäännyttänyt minut työyhteisöstä ja tu-
tuista sekä ylipäänsä geologian maailmasta,
vaikka olinkin sen aikana tehnyt tutkimusta
ja hakenut rahoitusta. Yliopiston tilat olivat
tutut, mutta silti vieraat ja etäiset. Mieleni as-
karoi ammatti-identiteettini kimpussa: olin-
ko yhä geologi, olinko yhä tutkija? Kelpaanko
minä tähän?

Onneksi ihmiset yhä muistivat minut,
paikka oli sama kuin ennenkin ja aivoni muis-
tivat yhä ne asiat, joita osasin. Kohtaamani
haasteet työssä eivät olleet ylitsepääsemättö-
miä ja alkukankeuden jälkeen sain toimituk-
senkin pyörimään, kiitos suuresti edeltäjäni
Maijan ja silloisen toimitussihteerin Sakarin
sekä luottotaitajan Liisan. Pelkoni olivat sit-
ten aiheettomia – ilmeisesti olin saanut riittä-
vät eväät opinnoista sekä työhön että Geolo-
gin toimittamisen kaltaisiin lisähommiin. Voin
luottavaisin mielin jättää työn eteenpäin seu-
raajalleni, onhan toimituskunnassa luotettava
Elina, joka on ottanut yhä kasvavan määrän
vastuuta lehden tuottamisesta.

Jään kuitenkin pohtimaan: mitä on olla
geologi? Vaaditaanko siihen loppututkinto?
Tarvitaanko työpaikka tutkimuslaitoksessa,
yliopistolla tai muualla, jossa työsopimukses-
sa seisoo tuo painava sana? Täytyykö olla Geo-
logisen seuran jäsen? Olinko geologi sillä vä-
lin, kun muutin ihmisten tavaroita paikasta
toiseen elääkseni? Ehkä vain niinä päivinä, jot-
ka käytin tutkimukseen tai hakemuksiin?

Ovatko ne opiskelutoverini, jotka ovat vaih-
taneet alaa ja työskentelevät nykyisin jossain
aivan muissa hommissa?

Vai riittääkö tuohon titteliin se, että itse
kokee olevansa sellainen? Sisäinen kokemus
kalliomaisemaa katsoessa, ajatus pitkistä pro-
sesseista, jotka ovat muokanneet tuon silokal-
lion tai pohdinta kankaan alla piilevästä reu-
namuodostumasta. Jotta tittelin avulla voisi
elää, tutkinnosta ja työkokemuksesta lie apua.
Mutta minulle geologius tuntuu jo siinä, että
kammattessani kolmevuotiaan tukkaa, huo-
maan hiekkaleikeissä päänahkaan liimautuneet
pienet mustat hituset ja ajattelen: ”Kas, bio-
tiittia.”

SAMPPA MÄKELÄ
Päätoimittaja